

Kniha Daniel – číslo deväťdesiat

Odhaľovanie „každodennej“: historické skúmanie sporov a protirečení

Jeff Pippenger

2024-02-23

Ak ste sa pozorne zahľadeli na posledný úryvok v predchádzajúcom článku, museli ste sa pozrieť na pôvodný zdroj tohto úryvku, ktorý sa nachádza v knihe Early Writings, a o ktorom A. G. Daniells tvrdí, že si ho vzal so sebou na svoj rozhovor so sestrou Whiteovou v roku 1910 na tému „the daily“. Tí, ktorí pracovali na upevnení „lži“, že „the daily“ predstavuje Kristovu službu vo svätyni, potrebovali podkopať priame a jasné schválenie správneho názoru zo strany sestry Whiteovej, ktorý bol predkladaný tým, čo hlásali volanie hodiny súdu. „Lož“, ktorú si vymysleli, spočívala v tom, že jediné varovanie, v ktorom bola sestra Whiteová konkrétna, bolo varovanie pred určovaním času. Presne to sa Arthur White usiluje preukázať vo svojom životopise a to je aj to, čo sa jeho otec, syn Ellen Whiteovej, a Daniells pokúšali dokázať prostredníctvom vymysleného rozhovoru.

Ako už bolo poznamenané, nejestvuje nijaký záznam o akomkoľvek rozhovore medzi sestrou Whiteovou a Daniellsom na tému „každodennej“. Predpokladaný rozhovor bol navrhnutý v roku 1931. Keby sestra Whiteová pri rozhovore v roku 1910 schválila Daniellsov padlý názor na „každodennú“, prečo by on, človek, o ktorom sestra Whiteová uviedla, že horlivo presadzuje svoj názor, mlčal o jej schválení po dvadsaťjeden rokov? Nebol to rozhovor, bol to výmysel.

Vynález interviewu sa snažil zasadiť kontext jej výroku o „každodennej“ tak, akoby šlo o niečo vedľajšie vo vzťahu k jej varovaniu proti určovaniu času, a Arthur White zanechal na tejto lži svoje odtlačky v spôsobe, akým ju podal v dejinách z roku 1931. Ako kresťan mal jednoducho podať dejiny a ponechať historický revizionizmus mimo veci. Predchádzajúci článok sme ukončili pasážou z roku 1850, z ktorej je odvodená pasáž v Early Writings. Tento výrok sa prvýkrát objavil v roku 1850 v Review a potom znovu v knihe Experience and Views. Tretíkrát sa objavuje v knihe Early Writings, avšak v procese jeho vývoja do knihy Early Writings nastali určité zmeny. Nepovedali by sme však, že mnohé spisy Ducha proroctva boli zmenené, ako to niektorí tvrdia vo svojej snahe zdiskreditovať jej dielo.

„Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola usmernená jeho rukou a že nijaká jej časť nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých číslach a zakrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.

„Potom som videla vo vzťahu k ‚Dennému‘, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správny pohľad na to tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu. Keď existovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom pohľade na ‚Denné‘; ale od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, 1. november 1850.

Táto pasáž pôvodne vyšla v publikácii s názvom The Present Truth v roku 1849, ale bola vytlačená v Review and Herald v novembri 1850. V pôvodnom rukopise sestra Whiteová priamo uvádza, že zapisuje niekoľko vecí, ktoré jej Pán nedávno ukázal, a keď si prečítate celý článok, uvidíte, že sa v ňom rozoberá mnoho tém. Bolo jej ukázaných asi dvadsať rozličných námetov. Podstatné je, že v pôvodnom článku téma „každodennej“ a téma „určovania času“ boli dve odlišné zjavenia vecí, ktoré jej boli ukázané.

V pôvodnom rukopise boli uvedené v odlišných odsekoch. Keď bola táto pasáž znovu vytlačená v diele Experience and Views, redaktori spojili odsek, v ktorom sestra Whiteová obhajuje priekopnícky pohľad na „the daily“, s nasledujúcim odsekom, ktorý varuje pred určovaním času. Keď budete čítať pôvodný text, všimnite si, že dôraz je na niektoré témy kladený prostredníctvom písania veľkých písmen. V odseku, kde schvaľuje priekopnícky pohľad na „the daily“, píše slovo Daily s veľkým začiatočným písmenom, a v nasledujúcom odseku píše slovo Time s veľkým začiatočným písmenom, čím vyznačuje priame rozlíšenie medzi týmito dvoma témami, ktoré jej boli ukázané.

„Drahí bratia a sestry,

„Prajem si podať vám krátky náčrt toho, čo mi Pán v poslednom čase ukázal vo videní. Bola mi ukázaná ľúbeznosť Ježiša a láska, ktorú majú anjeli jeden k druhému. Anjel povedal: Či nevidíte ich lásku? — nasledujte ju. Práve tak sa musí Boží ľud navzájom milovať. Radšej nech vina padne na teba než na brata. Videla som, že posolstvo ‚predajte, čo máte, a dávajte almužnu‘ nebolo niektorými podané v jeho jasnom svetle; že pravý cieľ slov nášho Spasiteľa nebol jasne predstavený. Videla som, že cieľom predaja nebolo dávať tým, ktorí sú schopní pracovať a živiť sa; ale šíriť pravdu. Je hriechom podporovať a rozmaznávať v nečinnosti tých, ktorí sú schopní pracovať. Niektorí horlivo navštevovali všetky zhromaždenia; nie aby oslavovali Boha, ale pre ‚chleby a ryby‘. Pre takých by bolo omnoho lepšie, keby boli doma a pracovali svojimi rukami na ‚tom, čo je dobré‘, aby zaopatřili potreby svojich rodín a mali aj niečo, čo by mohli dať na podporu vzácnej veci prítomnej pravdy.

„Videla som, že niektorí sa mýlili, keď sa modlili za uzdravenie chorých pred neveriacimi. Ak je niekto medzi nami chorý a zavolá starších cirkvi, aby sa nad ním modlili podľa Jakuba 5,14.15, mali by sme nasledovať príklad Ježiša. On vykázal neveriacich z miestnosti a potom uzdravil chorého; tak by sme sa aj my mali usilovať byť oddelení od nevery tých, ktorí nemajú vieru, keď sa modlíme za chorých medzi nami.”

„Potom bola moja pozornosť obrátená späť k času, keď Ježiš odvedol svojich učeníkov osamote do hornej siene a najprv im umyl nohy a potom im dal jesť z lámaného chleba, aby predstavoval jeho lámané telo, a šťavu z viniča, aby predstavovala jeho vyliatu krv. Videla som, že všetci by mali v týchto veciach konať s porozumením a nasledovať príklad Ježiša, a keď sa zúčastňujú týchto ustanovení, mali by byť podľa možnosti čo najviac oddelení od neveriacich.“

„Potom mi bolo ukázané, že sedem posledných rán bude vyliatych po tom, čo Ježiš opustí Svätyniu. Anjel povedal: Je to hnev Boha a Baránka, ktorý spôsobuje skazu alebo smrť bezbožných. Pri hlase Božom budú svätí mocní a hrozni ako vojsko s koruhvami; avšak vtedy

ešte nevykonajú napísaný súd. Vykonanie súdu nastane na konci tisíc rokov.”

„Keď sú svätí premenení na nesmrteľnosť, a sú spolu vychvátení, a prijímú svoje harfy, koruny atď., a vstúpia do Svätého mesta, Ježiš a svätí zasadnú na súd. Otvoria sa knihy, kniha života a kniha smrti; kniha života obsahuje dobré skutky svätých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tieto knihy boli porovnané s knihou Zákona, Bibliou, a podľa nej boli súdení. Svätí v jednote s Ježišom vynášajú svoj súd nad mŕtvymi bezbožnými. Hľaďte! povedal anjel, svätí sedia na súde v jednote s Ježišom a odmeriavajú každému z bezbožných podľa skutkov vykonaných v tele, a pri ich menách je zaznamenané, čo musia prijať pri vykonaní súdu. Toto, videl som, bolo dielom svätých s Ježišom vo Svätom meste pred jeho zostúpením na zem počas 1000 rokov. Potom na konci 1000 rokov Ježiš a anjeli a všetci svätí s ním opustia Sväté mesto, a keď s nimi zostupuje na zem, bezbožní mŕtvi sú vzkriesení, a potom práve tí muži, ktorí ho „prebodli“, keď budú vzkriesení, uvidia ho zďaleka v celej jeho sláve, s anjelmi a svätými pri ňom, a budú nad ním nariekať. Uvidia stopy klincov na jeho rukách a na jeho nohách, aj miesto, kde mu vbodli kopiju do boku. Stopy klincov a kopije budú vtedy jeho slávou. Je to na konci 1000 rokov, keď Ježiš stojí na Olivovom vrchu, a vrch sa rozštiepi, a stane sa z neho mohutná rovina, a tí, ktorí v tom čase utekajú, sú bezbožní, ktorí boli práve vzkriesení. Potom Sväté mesto zostúpi a usadí sa na rovine.”

„Potom satan naplní bezbožných, ktorí boli vzkriesení, svojím duchom. Namýšľa im, že vojsko v Meste je malé a že jeho vojsko je veľké, a že môžu premôcť svätých a zmocniť sa Mesta. Kým satan zhromažďoval svoje vojsko, svätí boli v Meste a hľadeli na krásu a slávu Božieho raja. Ježiš bol na ich čele a viedol ich. Zrazu milý Spasiteľ zmizol spomedzi nás; no čoskoro sme počuli jeho milý hlas hovoriť: ‚Podďte, požehnaní môjho Otca, prijmite do dedičstva kráľovstvo pripravené vám od založenia sveta.‘ Zhromaždili sme sa okolo Ježiša a práve keď zavrel brány Mesta, bol nad bezbožnými vynesенý rozsudok kliatby. Brány boli zatvorené. Potom svätí použili svoje krídla a vystúpili na vrchol hradby Mesta. Ježiš bol takisto s nimi; jeho koruna žiarila nádherou a slávou. Bola to koruna v korune, sedemnásobná. Koruny svätých boli z najčistejšieho zlata, ozdobené hviezdami. Ich tváre žiarili slávou, lebo boli presným obrazom Ježiša; a keď povstali a všetci spolu sa pohli na vrchol Mesta, bol som tým pohľadom uchvátený.“

„Potom bezbožní uvideli, čo stratili; a Boh na nich dýchol oheň, ktorý ich strávil. Toto bol výkon súdu. Bezbožní potom dostali podľa toho, ako im svätí v jednote s Ježišom počas tisíc rokov odmerali. Ten istý Boží oheň, ktorý strávil bezbožných, očistil celú zem. Rozbité, rozoklané vrchy sa roztopili v prudkej páľave, aj ovzdušie, a všetka plevá bola strávená. Potom sa pred nami otvorilo naše dedičstvo, slávne a krásne, a zdedili sme celú zem obnovenú. Všetci sme zvolali mocným hlasom: Sláva, Aleluja.“

„Videla som tiež, že pastieri by sa mali radiť s tými, v ktorých majú dôvod mať dôveru, s tými, ktorí boli pri všetkých posolstvách a sú pevní vo všetkej prítomnej pravde, skôr než budú obhajovať nejaký nový závažný bod, o ktorom sa môžu domnievať, že ho podporuje Biblia. Potom budú pastieri dokonale zjednotení a zjednotenie pastierov pocíti cirkev. Videla som, že takýto postup by zabránil nešťastným rozdeleniam, a potom by nehrozilo nebezpečenstvo, že drahocenné stádo bude rozdelené a ovce rozptýlené bez pastiera.“

„23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania treba úsilie zdvojnásobiť. V čase rozptýlenia bol Izrael bitý a roztrhaný; no teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. Počas rozptýlenia malo úsilie vynaložené na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť zjednotení a horliví v diele. Videla som, že je hanbou, ak sa ktokoľvek odvoláva na čas rozptýlenia ako na príklady, ktoré by nás mali viesť teraz v čase zhromažďovania; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako nevyhnutné, aby sa pravda uverejňovala v tlači, ako aby sa kázala.“

„Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola vedená jeho rukou a že nijaká jej časť sa nemá meniť; že údaje boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých údajoch a zakrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.

„Potom som vo vzťahu ku „každodennej“ videla, že slovo „obeta“ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu; a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí hlásali zvesť o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní „každodennej“; no od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.

„Pán mi ukázal, že čas nebol skúškou od roku 1844 a že čas už nikdy viac nebude skúškou.“

„Potom mi boli ukázaní niektorí, ktorí sú vo veľkom blude, že svätí ešte pred Pánovým príchodom majú ísť do starého Jeruzalema atď. Takýto názor je spôsobilý odvádzať myseľ a záujem od súčasného Božieho diela pod posolstvom tretieho anjela; lebo ak máme ísť do Jeruzalema, potom tam budú prirodzene smerovať naše mysle a naše prostriedky budú zadržované od iného použitia, aby sa svätí dostali do Jeruzalema. Videla som, že dôvod, prečo im bolo dovolené upadnúť do tohto veľkého bludu, je ten, že nevyznali ani neopustili svoje bludy, v ktorých sa nachádzali už po niekoľko uplynulých rokov.“ *Review and Herald*, 1. novembra 1850.

Úryvok sa začína slovami: „Prajem si podať vám stručný náčrt toho, čo mi Pán nedávno ukázal vo videní.“ Bolo predložených niekoľko tém a odsek týkajúci sa „dennej služby“ nespájala s nasledujúcim odsekom. To sa urobilo neskôr redaktormi, ktorí tento úryvok zaradili do *Experience and Views* a potom aj do *Early Writings*. V diele *Experience and Views* redaktori vynechali prvých osem odsekov a spojili odseky pojednávajúce o tom, čo jej bolo ukázané o „dennej službe“ a o určovaní času. *Experience and Views* vyšlo v roku 1851 a potom *Early Writings* vyšlo v roku 1882.

Rané spisy boli v podstate tie isté štyri odseky, ktoré sa objavili v diele *Experience and Views*, avšak s jednou významnou výnimkou. V diele *Experience and Views* bol jedno-večný odsek, ktorý sa zaoberal stanovovaním času, spojený s predchádzajúcim odsekom, ktorý sa zaoberal „každodennou obetou“. Potom bol zaradený odsek, ktorý pôvodne nasledoval po odseku zaoberajúcom sa stanovovaním času. V diele *Rané spisy* bol medzi odsek, ktorý sa teraz zaoberá

tak „každodennou obet'ou“, ako aj stanovovaním času, vložený odsek pochádzajúci z inej pasáže v diele Experience and Views, po ktorom pôvodne nasledoval odsek uvádzajúci, prečo bolo nesprávne konať púte do starého Jeruzalema.

Odsek, ktorý bol odstránený z inej strany knihy Experience and Views a potom vložený do pasáže v Early Writings, len pridal k zmätku ohľadom „každodennej“, ktorý sa začal od roku 1844. Tento odsek nebol súčasťou pôvodného rozprávania sestry Whiteovej o jej videní.

„Pán mi ukázal, že posolstvo tretieho anjela musí zaznieť a byť zvestované rozptýleným deťom Pánovým a že nesmie byť viazané na čas; lebo čas už nikdy viac nebude skúškou. Videla som, že niektorí podliehali falošnému vzrušeniu, ktoré vznikalo z kázania o čase; že posolstvo tretieho anjela bolo mocnejšie, než aby sa mohlo opierať o čas. Videla som, že toto posolstvo môže stáť na svojom vlastnom základe a že na svoje posilnenie nepotrebuje čas, a že pôjde v mocnej sile, vykoná svoje dielo a bude skrátené v spravodlivosti.“ Experience and Views, 48.

Odsek zo strany štyridsaťosem diela Experience and Views bol vložený za odsek v Early Writings, ktorý vznikol zlúčením dvoch odlišných odsekov, a tým položil dôraz na určovanie času, ktorý v pôvodnom rozprávaní neexistoval.

V roku 1931 starovekí muži, ktorí vládli ľudu Jeruzalema, vymysleli príbeh, podľa ktorého mal Daniells v roku 1910 viesť rozhovor so sestrou Whiteovou; a vo svedectve, ktoré Daniells podáva, sa odvoláva na mapu z roku 1843 a hovorí, že počas rozhovoru so sestrou Whiteovou ukázal na neexistujúcu svätyňu na tejto mape. Údajne mal pri sebe knihu Early Writings a keď sa jej pýtal, čo tým myslela, na základe jej odpovedí mohol dospieť iba k záveru, že pasáž v Early Writings, schvaľujúca priekopnícky názor na „the daily“, bola v skutočnosti varovaním proti určovaniu času. Dvadsaťjeden rokov po tomto vymyslenom rozhovore a šesťnásť rokov po smrti osôb, s ktorými mal údajne hovoriť, Daniells vkladá toto svedectvo do dejín tretej generácie.

F. C. Gilbert bol hebrejský učenec a správny názor na „ustavičnú obet'“ ako na pohanstvo nepodporoval iba preto, že priekopníci a Ellen Whiteová povedali, že je to tak. Obhajoval ho na základe porozumenia hebrejskému textu, ktorý použil prorok Daniel. V tom období bol popredným adventistickým hebrejským učencom. Keď spor o „ustavičnú obet'“, ktorý presadzovali Daniells a Prescott, naďalej narastal, Gilbert patril medzi významných učencov, ktorí stáli na obranu stanoviska priekopníkov. Dňa 8. júna 1910 mal rozhovor s Ellen Whiteovou a neskôr zaznamenal, o čom sa so sestrou Whiteovou rozprávali. Daniellsovo svedectvo je v úplnom rozpore so svedectvom F. C. Gilberta.

V dvadsiatom zväzku, na stranách sedemnášť až dvadsaťdva Manuscript Releases, sestra Whiteová sa zaoberá postojom Daniellsa a Prescotta k „ustavičnej“. Výrazy, ktoré nachádzate v správe F. C. Gilberta o jeho rozhovore s Ellen Whiteovou, sú takmer totožné s tým, čo sama sestra Whiteová uviedla v pasáži z Manuscript Releases. Po mnoho rokov predtým, než boli Manuscript Releases publikované a vydané, teda neexistovalo nijaké konkrétne inšpirované svedectvo, ktoré by vyvrátilo alebo potvrdilo Daniellsovo tvrdenie o obsahu rozhovoru, ktorý údajne mal so sestrou Whiteovou. Ešte dôležitejšie je, že neexistovalo nijaké inšpirované schválenie jeho chybného

názoru na „ustavičnú“. A čo je ešte dôležitejšie, teraz, keď sú Manuscript Releases dostupné, stále neexistuje nijaké inšpirované schválenie jeho chybného názoru na „ustavičnú“!

A predsa sa dnes laodicejský adventizmus učí, že sestra Whiteová nezaujíma k „každodennej“ nijaké stanovisko, iba to, že nejde o „skúšobnú otázku“ a že by sme mali „zachovať mlčanie o tejto veci“. Dnes je čosi obrátené naruby, a to, čo je obrátené, je skutočnosť, že pravé stanovisko o „každodennej“ je teraz medzi Božím ľudom menšinovým názorom. V roku 1910 bol menšinovým názorom Conradiho pohľad, ktorý presadzovali Daniells a Prescott, a väčšinovým názorom bolo stanovisko priekopníkov.

Nasleduje vyhlásenie F. C. Gilberta o jeho rozhovore so sestrou Whiteovou, ktoré treba porovnať s Manuscript Releases a ktoré bolo v úplnosti zaradené do osemdesiatego prvého článku tejto série The Book of Daniel.

„Daniells a Prescott... by starším bratom v diele nedali nijakú príležitosť, aby čokoľvek povedali.... Daniells tu bol, aby sa so mnou stretol, a ja som ho neprijala.... Nechcela som mu o ničom nič povedať. O tom „dennom“, ktoré sa usilujú rozvíriť, na tom niet ničoho.... Keď som bola vo Washingtone, zdalo sa, akoby niečo len obkolesovalo ich myseľ a ja som sa ich akoby nemohla dotknúť. S týmto predmetom „denného“ nemáme mať nič spoločné... Vedela som, že budú pôsobiť proti môjmu posolstvu, a potom si ľud nebude myslieť, že na mojom posolstve niečo je. Napísala som mu a povedala som mu, že sa ukazuje ako nespôsobilý byť predsedom Generálnej konferencie.... nie človek, ktorý by si mal ponechať predsedníctvo.“

„Keby toto posolstvo o ‚dennej obeti‘ bolo skúšobným posolstvom, Pán by mi to bol ukázal. Títo ľudia v tejto veci nevidia koniec od začiatku....Úplne odmietam vidieť kohokoľvek z nich, ktorí sa podieľajú na tomto diele.“

„Svetlo, ktoré mi Boh dal, je, že brat Daniells stál v predsedníctve už dosť dlho.... a bolo mi povedané, aby som s ním už viac o nijakej z týchto vecí nehovorila. Daniellsa by som pre túto záležitosť nevyhľadala a nepovedala by som mu ani slovo. Prosili ma, aby som mu poskytla rozhovor, ale neurobila som to.... Bolo mi povedané, aby som varovala náš ľud, nech nemá nič spoločné s touto vecou, ktorú učia.... Pán mi zakázal, aby som to počúvala. Vyjadrila som sa, že v to nemám ani čiastočku dôvery.... Celá tá vec, ktorú robia, je diablovým úkladom.“ Správa F. C. Gilberta o rozhovore, ktorý mu Ellen Whiteová poskytla 8. júna 1910.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tejto téme.

„Ten, ktorý vidí pod povrch, ktorý číta srdcia všetkých ľudí, hovorí o tých, čo mali veľké svetlo: ‚Nie sú zarmútení ani ohromení pre svoj mravný a duchovný stav.‘ ‚Áno, vyvolili si vlastné cesty a ich duša má záľubu vo svojich ohavnostiach. Aj ja si vyvolím ich bludy a uvediem na nich to, čoho sa desia; pretože keď som volal, nikto neodpovedal; keď som hovoril, nepočúvali, ale páchali zlo pred Mojimi očami a vyvolili si to, v čom som nemal záľubu.‘ ‚Boh im pošle mocné poblúdenie, aby uverili ľži,‘ pretože ‚neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení,‘ ‚ale mali záľubu v nepravosti.‘ Izaiáš 66:3, 4; 2 Tesaloničanom 2:11, 10, 12.

„Nebeský Učiteľ sa opýtal: ‚Aký silnejší klam môže zviest’ myseľ než predstieranie, že budujete na správnom základe a že Boh prijíma vaše skutky, zatiaľ čo v skutočnosti mnohé veci konáte podľa svetskej politiky a hrešíte proti Jehovovi? Ach, je to veľký podvod, očarujúci blud, ktorý sa zmocňuje mysli, keď si ľudia, ktorí kedysi poznali pravdu, mýlia formu zbožnosti s jej duchom a mocou; keď sa domnievajú, že sú bohatí, zbohatli a nič nepotrebujú, kým v skutočnosti potrebujú všetko.““

„Boh sa nezmenil vo svojom postoji voči svojim verným služobníkom, ktorí si zachovávajú svoje rúcha nepoškvrnené. Mnohí však volajú: ‚Pokoj a bezpečnosť,‘ zatiaľ čo na nich prichádza náhla skaza. Ak nedôjde k dôkladnému pokániu, ak ľudia neponížia svoje srdcia vyznaním a neprijmú pravdu tak, ako je v Ježišovi, nikdy nevojdu do neba. Keď v našich radoch dôjde k očisťovaniu, už nebudeme pokojne odpočívať a chváliť sa, že sme bohatí a zbohatli sme a nič nepotrebujeme.“

„Kto môže pravdivo povedať: ‚Naše zlato je preskúšané v ohni; naše rúcha sú nepoškvrnené svetom‘? Videl som, ako náš Učiteľ ukazoval na rúcha takzvanej spravodlivosti. Strhol ich a odhalil poškvrnenie pod nimi. Potom mi povedal: ‚Či nevidíš, ako okázalo zakryli svoju poškvrnenosť a hnilobu charakteru? ‚Ako sa verné mesto stalo neviestkou!‘ Dom môjho Otca sa stal domom kupectva, miestom, odkiaľ sa vytratila Božská prítomnosť a sláva! Z tejto príčiny je tu slabosť a sila chýba.““

„Ak cirkev, ktorá je teraz prekvásováná vlastným odpadnutím, nebude činiť pokánie a nebude obrátená, bude jesť ovocie svojho vlastného konania, až kým sa sama sebe nezhnusí. Keď sa postaví proti zlu a zvolí si dobro, keď bude hľadať Boha s celou pokorou a dosiahne svoje vysoké povolanie v Kristovi, stojac na základe večnej pravdy a vierou sa chápuc dosiahnutí pripravených pre ňu, bude uzdravená. Ukáže sa vo svojej Bohom danej prostote a čistote, oddelená od pozemských zapletení, a bude dokazovať, že ju pravda naozaj oslobodila. Vtedy budú jej údovia skutočne Božími vyvolenými, Jeho predstavitel’mi.“ Testimonies, zväzok 8, 249, 250.